הא בעינא ¹מכתב וליכא כדינרי זהב ולא כדינרי זהב כדינרי זהב דבולט ולא כדינרי זהב דאילו התם מגואי ^א^והכא מאבראי בעא מיניה רבא מרב נחמן כתב לה גט על טס של זהב ואמר לה התקבלי גיטך והתקבלי כתובתך מהו אמר ליה ^ב^נתקבלה גיטה ונתקבלה כתובתה איתיביה התקבלי גיטך והשאר לכתובתך נתקבלה גיטה והשאר לכתובתה טעמא דאיכא שאר הא ליכא שאר לא הוא הדין אע"ג דליכא שאר והא קמ"ל דאע"ג דאיכא שאר ^ג^אי אמר לה אין אי לא לא מאי טעמא אוירא דמגילתא הוא ^(א)^ת"ר ^ד^הרי זה גיטך והנייר שלי אינה מגורשת על מנת שתחזירי לי את הנייר הרי זו מגורשת ^ה^בעי רב פפא ° בין שיטה לשיטה ובין תיבה לתיבה מאי תיקו ותיפוק ליה ^(ב)^²דספר אחד אמר רחמנא ולא שנים ושלשה ספרים לא צריכא דמעורה ^ו^בעי רמי בר חמא היו מוחזקים בעבד שהוא שלו וגט כתוב על ידו והרי הוא יוצא מתחת ידה מהו מי אמרינן אקנויי אקני לה או דלמא הוא מנפשיה עייל אמר רבא ותיפוק ליה דכתב שיכול להזדייף הוא ולרבא קשיא מתניתין על היד של עבד בשלמא מתני' לרבא לא קשיא ^ז^בעדי מסירה ורבי אלעזר היא אלא לרמי בר חמא קשיא לרמי בר חמא נמי לא קשיא ^ח^בכתובת קעקע השתא דאתית להכי מתניתין ^(ד)^(לרבא) נמי לא תיקשי ^ח^בכתובת קעקע מאי הוי עלה תא שמע ^(ה)^דאמר ריש לקיש ^ט^הגודרות אין להן חזקה בעי רמי בר חמא היו מוחזקין בטבלא שהיא שלה וגט כתוב עליה והרי היא יוצאה מתחת ידו מהו מי אמרינן אקנויי אקניתא ליה או דלמא ^(ו)^(אשה) לא ידעה לאקנויי אמר אביי ^י^ת"ש אף הוא העיד על כפר קטן שהיה בצד ירושלים והיה בו זקן אחד והיה מלוה לכל בני הכפר וכותב בכתב ידו ואחרים חותמים ובא מעשה לפני חכמים והכשירוהו ואמאי הא בעינא ³ספר מקנה וליכא אלא לאו משום דאמרינן אקנויי מקנה להו אמר רבא ומאי קושיא דילמא

זקן

רש"י

הא בעינא מכתב. פתוחי חותם: **מגואי.** מכה הרושם באותו צד שהצורה בולטת בו אבל צריך דוחק מאבראי והיא בולטת מגואי: **הא ליכא שאר לא.** דמקום גט בעי למיתב לה מתנה גמורה משום גירושין ולא לשם פרעון דכתיב ונתן ^(ח)^: **אי אמר לה.** לכתובתיך: **אוירא.** גליון: **והנייר.** כל הנייר אני מעכב לעצמי: **אינה מגורשת.** דכיון דהנייר שלו לא נתן לה כלום דנמצאו אותיות פורחות באויר: **הרי זו מגורשת.** ותחזיר דמתנה ע"מ להחזיר שמה מתנה ^(ט)^: **נייר שבין שיטה לשיטה.** שלי מהו: **דמעורה.** מעורה במקצת שהיו בו אותיות ארוכין המגיעין משיטה לשיטה בראשי כל תיבה ותיבה: **והרי הוא.** העבד: **יוצא מתחת ידה.** שהביאתו לפניו ואמרה בעלי נתן לי העבד הזה וגירשני בו כדתנן במתני' ^(י)^ ונותן לה העבד: **מהו.** מי מהימנה בלא עדי מסירה הואיל ועכשיו הוא ברשותה או דילמא הוא מנפשיה אזל: **להזדייף הוא.** דילמא תנאה הוה בגיטא ומחקתיה והדר כתביה: **בעדי מסירה.** שקראוהו: **ור' אלעזר היא.** דאמר אי אפשר לגט בלא עדי מסירה: **אלא לרמי בר חמא קשיא.** דבעיא דידיה בדליכא עדי מסירה היא: **כתובת קעקע.** אינה נמחקת עולמית: **הגודרות.** בהמות על שם גדרות צאן (במדבר לב): **אין להן חזקה.** אדם שתפסן אינו יכול לטעון לבעליהם מכרתם לי דאיכא למימר מעצמן הלכו אצלו: **והרי היא יוצאה מתחת ידו.** שהוא בא לגרשה: **לא ידעה לאקנויי.** לא גמרה ומקנייה דבר שאין בלבה לתת מתנה גמורה ולא גירשה אלא בשלה ואנן בעינן ונתן ^(כ)^: **אף הוא העיד.** רבי יהודה בן בבא במס' עדיות: ה"ג **והא בעינא ספר מקנה וליכא.** שהמקנה צריך לכתוב את השטר שדי מכורה לך דמההוא קרא נפקא לן בפ"ק דקידושין (דף כו.): **אלא לאו.** ש"מ כי מקני ליה שפיר דמי ואף על גב דאין בדעתו של נותן שיעכבנו המקבל אצלו:

תוספות

התקבלי גיטיך והתקבלי כתובתיך מהו. אע"ג דכתבו על איסורי הנאה כשר היינו משום דיהיב לה מיהא כל הגט אבל הכא לא יהיב לה אלא בתורת פרעון: **על** מנת שתחזירי לי הנייר מגורשת. בפרק מי שאחזו (לקמן דף עה.) קבעי מ"ש רישא ומ"ש סיפא ומפרש לשון אחד משום דסיפא הוי תנאי ומעשה בדבר אחד והוי תנאי בטל ומעשה קיים דקסבר ההוא לישנא דאומר ע"מ לאו כאומר מעכשיו דמי ואין גט יכול לחול עד שתחזירהו ואז א"א להתגרש שאין הגט בידה הילכך אע"פ שלא החזירתו מגורשת ורבא דקאמר בפ"ק דקידושין (דף ו:) הילך אתרוג זה במתנה ע"מ שתחזירו לי החזירו יצא כו' לא סבר כההוא לישנא אלא רבא לטעמיה דמפרש בפ' מי שאחזו משום דהוי מעשה קודם לתנאי ואע"ג דבההיא דאתרוג נמי מעשה קודם לתנאי לא דק רבא במילתיה למינקט התנאי כמו שצריך להתנות ולההוא לישנא דמפרש במי שאחזו (לקמן עד.) משום דכל האומר ע"מ כאומר מעכשיו דמי לא הוי גט אלא אם כן החזירתו לבסוף שנתקיים התנאי ואז הוי גט משעה שבא לידה: **ספר** אחד אמר רחמנא ולא שנים ושלשה ספרים. אע"ג דלקמן (דף כא:) דרשי רבנן ספר לספירת דברים מכל מקום דרשי' נמי הך דרשה דהכא וא"ת היכי מכשירין בפ' בתרא (לקמן דף פז:) שייר מקצת הגט וכתבו בדף השני הוה לן למיפסל בשני דפין משום ספר אחד אמר רחמנא ולא שנים ושלשה ספרים כדאמרי' בפ"ב דסוטה (דף יח.) כתבה בשני דפין פסולה ספר אחד אמר רחמנא כו' ואור"י דשני דפים דסוטה איירי בשתי חתיכות ולקמן איירי בקלף אחד בשני עמודים:

לא צריכא דמעורה. מכאן מדקדק ר' יצחק בר מרדכי דאין צריך בגט שתהא כל אות ואות מוקפת גויל מארבע רוחותיה כדאמר הכא דמעורה ור"י אומר דאין מכאן ראיה דהא דקאמר דמעורה היינו רגל ד' של שיטה עליונה בט' של שיטה שתחתיה או ראש ל' בה' או בח' שלמעלה הימנה ומ"מ נראה לר"י דאין צריך ראיה להכשיר דדוקא בס"ת תפילין ומזוזות בעינן שיהו האותיות מוקפות גויל כדאמר בפרק הקומץ (מנחות דף לד.) משום דכתיב בהו וכתבתם כתיבה תמה אבל בגט ליכא קפידא דאפי' ספר ודיו לא בעינן בגט דספר דכתב בגט לספירת דברים הוא דאתא (לקמן כא:): **בכתובת** קעקע. מדאורייתא ליכא איסורא עד שיכתוב ויקעקע בדיו ובכחול כדתנן בפ"ג דמכות (דף כא.) ולר' שמעון אינו חייב אפי' כתב וקעקע עד שיכתוב את השם פי' שם דע"ז כדמפרש התם בגמרא ומיהו איסורא דרבנן איכא הכא דאפי' אפר מקלה אסור ליתן על גבי מכתו מפני שנראה ככתובת קעקע ואפי' הויא הכא איסורא דאורייתא מ"מ הוי גט כדאמרי' לעיל כתבו על איסורי הנאה כשר אע"ג דאסור לכתוב דהא מיתהני באיסורי הנאה: **ת"ש** דאמר ריש לקיש הגודרות אין להם חזקה. פי' לאלתר אלא עד ג' שנים יש להם חזקה כדאמרינן בחזקת הבתים (ב"ב דף לו.) וא"ת מתני' הוה ליה לאתויי דתנן התם (דף כח.) העבדים חזקתן ג' שנים מיום ליום אבל לאלתר לא ועוד מאי קמ"ל ריש לקיש מתני' היא ודוחק לומר כמו שפי' הרב ר' יהודה מקורבי"ל דריש לקיש אתא לאשמועינן אפי' בכה"ג דאיירי הכא שהגט כתוב על ידו או על קרן של פרה דאיכא הוכחה קצת דיהביה לאשה אפ"ה אין לה חזקה ולהכי מייתי מר"ל דא"כ הוה ליה לפרושי בהדיא כיון דלא איצטריך לאשמועינן אלא בכי האי גוונא אלא י"ל דממתני' לא שמעינן גודרות דה"א דוקא עבדים דבני דעת ועיילי מנפשייהו אבל גודרות אין דרכם לילך לבית איש נכרי ולהכי ה"א הכא שהגט כתוב על ידו ומוכח קצת שהוא שלה יש לה חזקה להכי מייתי מגודרות דאין להם חזקה אע"פ שיש הוכחה דלא עיילי מנפשייהו כמו עבדים: **אשה** לא ידעה לאקנויי. פירוש בדבר שהוא מחזיר לה ולא גמרה ומיקניא ליה אלא בתורת שאילה משאילתו לו אע"ג דאמרי' לעיל דדמי כתיבת סופר אקנו ליה רבנן מדידה מ"מ טבלא דידה לא מקנו ליה וא"ת וכי לא ידע מתני' ^(ל)^[דכותבת] דפשיט מינה בסמוך דהאשה כותבת את גיטה וי"ל דמאי לדחויי דכותבת על קלף דבעל אלא שנותנת שכר הכתיבה ורב אשי דפשיט מינה משמע ליה דאיירי בקלף שלה:

וכותב בכתב ידו ואחרים חותמים. ואם תאמר מה ענין שטרי הלואה לגט דאינם אלא לראיה ואפי' במלוה על פה היה גובה ממשעבדי אי לא משום דאין לה קול כדאמרינן בחזקת הבתים (ב"ב מג.) דמאן דזיזף בצנעה יזיף ומכר שיש לו קול אמרינן (שם מא:) המוכר שדהו בעדים גובה מנכסים משועבדים ונראה לפרש דנראה לגמרא דמסתמא כיון שהיה מלוה לכל בני העיר גם הם היו עושים לו טובה ונותנים לו במתנה או מוכרים לו שדות דפעמים שלא היו קונין לו אלא בשטר כגון שדי נתונה לך או מכורה לך וגם השטרות האלו היה כותב אותם ואחרים חותמים:

אלא

עין משפט נר מצוה

נה א מיי' פ"ט מהל' כלי המקדש הלכה ב סמג עשין קעג:

נו ב מיי' פ"א מהלכות גירושין הל' טו סמג עשין נ טוש"ע אה"ע סי' קכד סעיף ח:

נז ג מיי' שם טוש"ע אה"ע שם סעיף ח בהג"ה:

נח ד מיי' שם הל' יד סמג שם טוש"ע אה"ע סי' קמג סעיף יא:

נט ה טואה"ע סי' קמג:

ס ו ז ח מיי' פ"ד מהל' גירושין הל' ד סמג שם טוש"ע אה"ע סי' קכד סעיף ו:

סא ט מיי' שם ופי"ט מהל' טוען ונטען הל' א ה סמג עשין צה טוש"ע שם וטוש"ע ח"מ [סי' עב סעיף כא] סי' קלה סעיף א:

תוספות רי"ד

ת"ר הרי זה גיטיך והנייר שלי אינה מגורשת פי' דכיון שהנייר שלו לא יתן לה כלום ונמצאו אותיות פורחות באויר ע"מ שתחזירי לי את הכתב מגורשת פי' והיא תחזור לו את הנייר כדי לקיים תנאו ותקרא נתינה דמתנה ע"מ להחזיר שמה מתנה: בעי רמי בר חמא היו מוחזקים בטבלה שהיא שלה וגט כתוב עליה והרי היא יוצאה מתחת ידו מהו פי' והוא רוצה ליתנה לאשה ולגרשה בגט הכתוב עלי' והתורה אמרה וכתב ונתן על הבעל מוטל לכתוב וליתן ובעי' שיהא הנייר או כל חפץ הכתוב עליו הגט שלו מי אמרינן אקנויי אקניתיה ניהליה או דלמא אשה לא ידעה לאקנויי פי' לא ידעה לאקנויי דבר שאין בלבה לתת מתנה גמורה כזה שעתיד לחזור לה ולא גמרה ואקנויי' ליה אלא כעין שאלה נתנה לו והוא פסול דבעי' ליתן בידה שיהא החפץ של בעל וליכא ת"ש אף הוא העיד על כפר קטן שהיה בירושלים והיה שם זקן אחד והיה מלוה לכל בני כפר וכותב בכתב ידו ואחרים חותמים ובא מעשה לפני חכמים והכשירו ואמאי הא בעי' ספר מקנה וליכא פי' בעי' שהלוה יקנה לו קרקעותיו וישעבדם לו בספר וימסור לו למלוה הספר כתוב וליכא אלא לאו משום דההוא זקן הוה מקנה להו ^(א)^ ויהיב להו מקנה והם הכי נמי האשה ודילמא זקן שאני דידע לאקנויי אבל אשה לא:

^(א)^ אולי צ"ל ויהיב לו ושפיר הוי ספר מקנה וא"כ הכי נמי:

מסורת הש"ס

א) [תוספתא פ"ב] לקמן עה., ב) [סוטה יח.], ג) [לעיל ט: וש"נ], ד) ר"מ מ"ז, ה) כתובות פד: ב"ב לו., ו) רש"ל מ"ז, ז) עדיות פ"ב מ"ג, ח) [דברים כד], ט) [סוכה מא:], י) [לעיל יט.], כ) [דברים כד], ל) ג"י מגדל דוד,

תורה אור השלם

1. וַיַּעֲשׂוּ אֶת צִיץ נֵזֶר הַקֹּדֶשׁ זָהָב טָהוֹר וַיִּכְתְּבוּ עָלָיו מִכְתַּב פִּתּוּחֵי חוֹתָם קֹדֶשׁ לַייָ׃ שמות לט ל

2. כִּי יִקַּח אִישׁ אִשָּׁה וּבְעָלָהּ וְהָיָה אִם לֹא תִמְצָא חֵן בְּעֵינָיו כִּי מָצָא בָהּ עֶרְוַת דָּבָר וְכָתַב לָהּ סֵפֶר כְּרִיתֻת וְנָתַן בְּיָדָהּ וְשִׁלְּחָהּ מִבֵּיתוֹ׃ דברים כד א

3. וָאֶקַּח אֶת סֵפֶר הַמִּקְנָה אֶת הֶחָתוּם הַמִּצְוָה וְהַחֻקִּים וְאֶת הַגָּלוּי׃ ירמיהו לב יא

גליון הש"ס

גמ' בין שיטה לשיטה. עי' לקמן דף כא ע"ב תוס' ד"ה יצא זה:

מוסף רש"י

והנייר שלי. לא יהיב לה ולא מידי, ורחמנא אמר ונתן בידה (לקמן עה.). **הגודרות.** בהמה דקה, על שם (במדבר לב) גדרות צאן (כתובות פד:) גודרות צאן וכל דבר המהלך בדרכים ובשווקים (רשב"ם ב"ב לו.). **אין להן חזקה.** אין המחזיק בהם יכול לומר לקוחין הן בידי, שמא מאליהן נכנסו והכניסן בביתו לפי שדרכן להלך בשדות (כתובות פד: ועי' רשב"ם שם).

המביא גט פרק שני גיטין

זקן שאני דידע לאקנויי. שהוא חכם וידע שאינו שטר אלא אם כן מקנהו לו לגמרי וגמר דעתיה ומקני אבל אשה לא ידעה כולי האי ולא גמרה לאקנויי בדעתה אלא בשאלה בעלמא: **לאחר חיתום שטרות.** לאחר שנחתם השטר כתב הערב כתב ידו ואני ערב: **גובה.** המלוה ממנו: **מנכסים בני חורין.** אבל לא ממשעבדי כיון דליכא שטר בעדים לית ליה קלא והוה ליה כמלוה על פה. אלמא כל אדם נמי מקנה דהא האי שטרא כשחתם בו הערב לאחר זמן כבר היה מסור למלוה והיאך נכסי הערב הזה משתעבדים בו והא בעינן ספר מקנה[ח] אי לאו דאקנייה ניהליה מלוה לערב וחתם והדר מסריה ניהליה: **כותבת את גיטה.** ומקניא ליה לבעל ויהיב לה ניהלה: **והאיש כותב את שוברו.** פרעון הכתובה שפרע ומקנהו לאשה והיא מחתמת עדים ומוסרתו לו לראיה בידו: **עליו.** על העבד: **קנאתהו.** לעבד בשטר מתנה זה והגט שבידו דהוה ליה האי עבד כחצרה וגיטה וחצירה באו לה כאחד: **וחצר מהלכת לא קנה.** דכי אמור רבנן חצרו של אדם קונה לו לאו בחצר מהלכת אמור דשאני מקרקעי דניידי ממקרקעי דלא ניידי ורבא גופיה אמרה דלא קני בשנים אותזין (ב"מ דף ט:): **בכפות.** דאינו ראוי להלך: **חצרה הבאה לאחר מכאן.** כגון נתן לה גט בחצר חבירו והלך בעל חצר ומכר לה את החצר או נתן לה במתנה והא ודאי אינה מגורשת דמאן מגרש לה דכשנתן הבעל הגט בחצר לא שלה היתה דתקני לה חצרה כאילו נותנו בידה וכי אתא האי חצר לידה לאו מכח הבעל אתיא לה דניהוי נותן לה החצר והגט ביחד: **מה ידה דאיתא.** בגירושין על כרחה: **אף חצרה.** בעינן נמי דלהוי בין מדעתה בין בעל כרחה כגון חצר שהיתה שלה קודם שזרק הגט לתוכה: **בעל כרחה ליתא.** דאי אמרה אי אפשי לקבל מתנה ממנו לא קניא לה להא חצר ולא מיגרשה ביה דהא אמרה לא ניחא לי למיקני: [**והא שליחות**]. אשה עושה שליח לקבלה מדעתה אבל בעל כרחה אינו נעשה שלוחה שתתגרש בקבלתו אבל הבעל עושה שליח להולכה ונותן לה על כרחה: **וקמשוי שליח לקבלה.** בפרקין דלקמן (דף סב:) דנפקא לן מושלח ושלחה[ט] קרי ביה ושלחה בלא מפיק ה"א: **קטנה.** אביה מקבל גיטה כדנפקא לן בכתובות בפרק נערה (דף מז.) מוילאה והיתה[י]: לא

אלא מהכא ערב היוצא בו'. קשה לר"י דבריש הנושא (כתובות דף קב.[כ]) פליג ר' יוחנן וריש לקיש בחייב אני לך מנה בשטר וקאמר התם כתנאי מהך דערב ופי' בקונט' דפליגי אי חשיבא הודאה א"כ משמע דערב מחייב ליה משום הודאה שמודה דנעשה ערב בשעת מתן מעות מדמייתי לה עלה והכא משמע בההיא שטרא הוא משעבד נפשיה להתחייב מעתה ולפי' ר"ת דהתם דלא מפרש משום הודאה ניחא וי"ל דבתרתי פליגי בן ננס ור' ישמעאל בין שכתב בשטר ואני מודה שאני ערב בין שכתב בו ואני נעשה ערב מעכשיו דרישא דקתני ערב היוצא אחר חיתום שטרות משמע דפליגי בהודאה מדלא נקט בהאי לישנא ערב שלא בשעת מתן מעות חייב ומדמהדר ליה בסיפא הרי שהיה חונק חבירו משמע דפליגי נמי בחנוק ומייתי הכא מחנוק דמשתעבד אע"פ שלא היה השטר שלו ולפי' הקונטרס דפליגי בהודאה אע"ג דתנן הוציא עליו כתב ידו גובה כו' התם בכתב וחתם תחתיו ופלוגתייהו שלא חתם וערב נמי איירי כשלא חתם אלא שכתב אני ערב [ומסר לו השטר בפני עדים]: **והילכתא** בכפות. כפות וישן בעינן כדמשמע לקמן בהזורק (דף עח.) דאמר (א) כתב לה גט ונתנו ביד עבדה ישן ומשמרתו הרי זה גט ניעור אינו גט דהויא חצר המשתמרת שלא לדעתה ופריך בישן אמאי הוי גט חצר מהלכת היא וכ"ת ישן שאני והאמר רבא כל שאילו מהלך לא קנה עומד ויושב לא קנה והילכתא בכפות ופי' בקונטרס בההיא קאמר רבא דניעור אינו גט וכן פסקו הלכות גדולות דכפות וישן בעינן וליכא למימר דהכי פירושו והילכתא בכפות לא חשיב חצר מהלכת דלא דמי לעומד ויושב וכיון דכפות מועיל ישן לחוד נמי מועיל ולעולם רבא לא איירי בכפות דא"כ אמאי קאמר רבא ניעור אינו גט דהוי חצר המשתמרת שלא מדעתה אפילו הוי משתמר לדעתה כגון שידיו כפותות בחבל ואוחזתו בידה לא הוי גט דחצר מהלכת היא דומיא דקלתה דאי לאו דקאמר התם בפ"ק דב"מ (דף ט:) דמינח נייח ואיהי דקא מסגיא תותא לא הוי גט אע"ג דמשתמרת לדעתה אלא ודאי רבא בכפות איירי וכי לא ידע אכתי דאיירי בכפות הוה מצי למיפרך מאי איריא דניעור אינו גט משום דמשתמרת שלא לדעתה אפי' משתמרת לדעתה נמי דחצר מהלכת היא אלא דעדיפא מינה פריך: **אבל** בחצר לגזור משום חצרה הבאה לאחר מכאן. וא"ת והא שמעינן שפיר מעבד דלא גזרינן משום חצרה הבאה לאחר מכאן וי"ל דבעבד ודאי לא גזרינן דאיירי בכפות ומילתא דלא שכיחא היא ולא גזרו בה רבנן: **אטו** שליחות מידה איתרבאי בו'. וא"ת דבפ"ק דב"מ (דף י:) אמרי' דחצר משום ידה אתרבאי ולא גרע משליחות ובמציאה דזכות הוא קני אע"פ שאינו עומד בצד חצירו ולא הוי דומיא דיד דקני מכח שליחות דזכין לאדם שלא בפניו א"כ הכא דכתב לה שטר מתנה עליו אע"ג דלא הויא דומיא דידה דמתנה ליתא בעל כרחה תתגרש מכח שליחות וי"ל דדוקא לענין שלא בפניו אמרינן דלא גרע משליחות לקנות במידי דזכות הוא לו אבל בשאר דברים בעינן דומיא דידה דאל"כ חצר מהלכת אמאי לא קנה תקנה מטעם שליחות כמו שליח מהלך אע"ג דמטעם יד לא קני וא"ת רב שימי מאי קשיא ליה אטו לא ידע דשליחות מושלח ושלחה איתרבאי הא ברייתא היא בפ"ב דקידושין (דף מא.) ומילתא דפשיטא היא לכ"ע וי"ל דרב שימי סבר כיון דאשכחן בשליחות דמתגרשת בלא הגעת גט לידה אע"ג דליתא בעל כרחה לענין חצר נמי דאיתרבאי משום יד לא מיסתבר ליה למימר דקפיד קרא אהכי דליהוי דומיא דיד ואביי מהדר ליה דאין להביא ראיה משליחות לחצר כיון דשליחות איתרבאי מושלח וחצר איתרבאי משום יד:

ואיבעית אימא שליחות לקבלה נמי אשכחן בעל כרחה. משמע שרוצה לומר דאפי' איתרבאי שליחות מידה ניחא כיון דאשכחן שליחות בע"כ ע"י אב אע"ג דשאר שליח לא הוי אלא מדעתיה חשיב שפיר דומיא דידה ותימה דחצר מתנה נמי אע"ג דליתא בעל כרחה ניהוי דומיא דידה כיון דאשכחן חצר בעל כרחה כגון חצר שהיה לה קודם לכן דתנן בהזורק (לקמן עז.) דמגורשת ואומר רבינו יצחק דחצרה דמקודם לכן לא הוי בעל כרחה כמו שליחות דאב * דיכולה להפקירו ולא תתגרש עוד על ידו אבל שליחות דאב אי אפשר לה לעכב בשום ענין שלא יקבל גט בעל כרחה. ודוחק: **שכן** אב מקבל גט לבתו קטנה בעל כרחה. ואפי' בעל כרחו של אב מתגרשת כשנותן לו בעל כרחו כדמוכח בפ"ב דקדושין (דף מד.) דאמר קדושין דמדעת אביה ולא היא גירושין דבע"כ בין היא בין אביה פירוש כיון דבעל כרחו של אב מתגרשת יכולה היא לקבל כמוהו וכן פירש שם בקונט' ועוד אמרינן התם נערה מהו שתעשה שליח לקבל גיטה מיד בעלה כיד אביה דמיא או כחצר אביה דמיא משמע דע"י חצר אביה מתגרשת שלא מדעתו כמו שהיא מקבלת שלא מדעתו אפילו אם כחצר אביה דמיא:

זקן שאני דידע לאקנויי אלא אמר רבא מהכא [ח]ערב [א]היוצא לאחר חיתום שטרות גובה מנכסים בני חורין אמר רב אשי מאי קושיא דלמא גברא שאני דידע לאקנויי אלא אמר רב אשי [ב]מהכא [ג]אשה [ג]כותבת את גיטה והאיש כותב את שוברו שאין קיום הגט אלא בחותמיו אמר רבא [ד]כתב לה גט ונתנו ביד עבדו וכתב לה שטר מתנה עליו קנאתהו ומתגרשת בו ואמאי [ג]חצר מהלכת היא וחצר מהלכת לא קנה וכי תימא בעומד [ד]והאמר רבא כל שאילו מהלך לא קנה עומד ויושב לא קנה [ה]והלכתא בכפות ואמר רבא [ו]כתב לה גט ונתנו בחצרו וכתב לה שטר מתנה עליו קנאתהו ומתגרשת בו וצריכא דאי אשמעינן עבד הוה אמינא דוקא עבד אבל חצר ליגזר [ה]משום חצרה הבאה לאחר מכאן ואי אשמעינן חצר ה"א דוקא חצר אבל עבד ליגזר כפות אטו שאינו כפות קמ"ל אמר אביי מכדי חצר מהיכא איתרבי [ו]מידה מה ידה דאיתא בין מדעתה ובין בעל כורחה אף חצרה דאיתא בין מדעתה ובין בעל כורחה והא מתנה [ז]מדעתה איתא בעל כורחה ליתא מתקיף לה רב שימי בר אשי והא שליחות לקבלה דמדעתה איתא בעל כורחה ליתא וקא הוי שליח לקבלה ואביי אטו שליחו' מידה איתרבי [ז]מושלח [ו]ושלחה איתרבי ואב"א שליחות לקבלה נמי אשכחן בעל כורחה שכן [ח]אב מקבל גט לבתו קטנה בעל כורחה: על העלה של זית וכו': בשלמא יד דעבד לא

עין משפט נר מצוה

סב א מיי' פכ"ו מהל' מלוה הלכה א סמג עשין נג טוש"ע ח"מ סי' קכט סעיף ד:

סג ב ג מיי' פ"ד מהל' גירושין הלכה ה סמג עשין נ טוש"ע אה"ע סי' קכד סעיף ז:

סד ד ה ו מיי' פ"ה מהלכות גירושין הל' יז [והלי"ח] סמג עשין נ טוש"ע אה"ע סי' קלט סעיף [טז יז] יח:

סה ז מיי' פ"ד מהלכות זכיה הלכה א סמג עשין פב טוש"ע ח"מ סי' רמה סעיף י:

סו ח מיי' פ"ב מהל' גירושין הלכה יח סמג עשין נ טוש"ע אה"ע סי' קמא סעיף ד:

תורה אור השלם

1. כִּי יִקַּח אִישׁ אִשָּׁה וּבְעָלָהּ וְהָיָה אִם לֹא תִמְצָא חֵן בְּעֵינָיו כִּי מָצָא בָהּ עֶרְוַת דָּבָר וְכָתַב לָהּ סֵפֶר כְּרִיתֻת וְנָתַן בְּיָדָהּ וְשִׁלְחָהּ מִבֵּיתוֹ:

דברים כד א

גליון הש"ס

תוס' ד"ה ואב"א וכו' דיכולה להפקירו. קשה לי הא מ"מ משכחת בחצר דקטנה שהוא בע"כ דא"י להפקיר:

הגהות הב"ח

(א) תוס' ד"ה והילכתא וכו' דאמר רבא כתב וכו' דהויא ליה חצר:

תוספות רי"ד

ת"ש האשה כותבת את גיטה והאיש כותב את שוברו שאין קיום הגט אלא בחותמיו. פי' אלמא האשה כותבת גיטה בנייר שלה ונותנו לבעל והבעל מחתימתו ונותנו לה ומגרשה בו וש"מ שגם האשה יודעת להקנות. ומהכא מוכיח שצריך הסופר להקנות הנייר והדיו והקולמוס לבעל כדי שיהא הכל שלו: ועל היד של עבד ונותן לה את העבד ותיפוק דכתב שיכול להזדייף הוא בעדי מסירה ור' אלעזר היא אי בעית אימא אפילו תימא ר' מאיר ובכתובת קעקע:

מוסף רש"י

ערב היוצא לאחר חיתום שטרות. תחת חתימת העדים כתוב פלוני ערב והוא מודה בדבר (כתובות קב.) או: שכתב בתוך השטר אחר חתימת העדים אני פלוני בן פלוני ערב (רשב"ם ב"ב קעה:). גובה מנכסים בני חורין. המלוה מן הערב, ולא מנכסים משועבדים, כיון דלאחר חיתום השטר הוא הויא לה כמלוה על פה (כתובות קב.) בערבות שבעל פה, דמלוה על פה היא כיון דלא חתימי עדים על הערבות, והוא הדין לערב בלא שטר אחר מתן מעות (רשב"ם שם). אשה כותבת את גיטה. ומקנתו לבעל וחוזר ומוסרו לה לגירושין (לקמן בב:). והאיש כותב את שוברו. שובר פרעון כתובה שהאשה היה לה לכותבו ולמוסרו לו להיות לו לראיה (שם). וחצר מהלכת לא קנה. אינה קונה לבעליה כלום דלאו חצר היא במהלכת (ב"ק יב.) חצר מהלכת לא שמעינן דתקני, דכי אתרבאי מאם המצא תמצא בידו גגו חצרו וקרפיפו אתרבאי, דלא נייד והוי משתמר (ב"מ מ:). כל שאילו מהלך לא קנה. כלומר כיון שראוי לילך, לאו דומיא דחצר הוא ואין קונה בתורת חצר (שם). והלכתא בכפות. כגון שהעבד כפות שאינו ראוי לילך, דדמי לחצר (ב"ק יב.). חצר מהיכא איתרבי מידה. דכתיב ונתן בידה, וידה רשותה משמע כדכתיב (במדבר כא) ויקח את כל ארצו מידו (ב"מ י:).

עין משפט נר מצוה

סז א מיי' פ"א מהל' גירושין הל' ו סמג עשין נ טוש"ע אה"ע סי' קכד סעיף ג [יו"ד סי' רסו סעי' מט]:

סח ב מיי' פ"א מהל' גירושין הל' ג והל' ג סמג שם:

סט ג ד מיי' שם ופ"ח שם הלכה י סמג שם טוש"ע אה"ע סי' קמג סעיף כ:

ע ה מיי' פ"א שם הלכה ו סמג שם טוש"ע אה"ע סימן קכד סעיף ד:

עא ו מיי' שם פ"ד הל' ג סמג שם טוש"ע שם סעיף ה:

עב ז מיי' שם פ"א הל' ז סמג שם טוש"ע שם סעיף ו:

עג ח ט מיי' שם הל' ח טוש"ע אה"ע שם סעיף ד:

לא אפשר למקצייה אלא קרן של פרה ליקצייה וליתביה לה אמר קרא [1]וכתב ונתן לה ° [א]מי שאינו מחוסר אלא כתיבה ונתינה יצא זה שמחוסר כתיבה קציצה ונתינה: רבי יוסי הגלילי אומר וכו': מ"ט דרבי יוסי הגלילי [א]דתניא ספר אין לי אלא ספר מנין לרבות כל דבר ת"ל וכתב לה מכל מקום אם כן מה ת"ל ספר מה ספר דבר שאין בו רוח חיים ואינו אוכל אף כל דבר שאין בו רוח חיים ואינו אוכל ° ורבנן אי כתיב בספר כדקאמרת השתא דכתיב ספר לספירת דברים הוא דאתא ורבנן האי וכתב מאי עבדי ליה מיבעי להו [ב]בכתיבה מתגרשת ואינה מתגרשת בכסף ס"ד אמינא [ג]אקיש יציאה להוייה מה הוייה בכסף אף יציאה נמי בכסף קמ"ל ואידך נפקא ליה [1]מספר כריתות [ד]ספר כורתה ואין דבר אחר כורתה ואידך מיבעי ליה [ג]דבר הכורת בינו לבינה [ז]כדתניא [ד]הרי זה גיטיך על מנת שלא תשתי יין על מנת שלא תלכי לבית אביך לעולם אין זה כריתות עד שלשים יום הרי זה כריתות ואידך מכרת כריתות ואידך כרת כריתות לא דרשי:

מתני' [ס][ה]אין כותבין במחובר לקרקע כתבו במחובר תלשו וחתמו ונתנו לה כשר [י]רבי יהודה פוסל עד שתהא כתיבתו וחתימתו בתלוש ר' יהודה בן בתירא אומר אין כותבין [ז]לא על הנייר המחוק ולא על הדיפתרא מפני שהוא יכול להזדייף וחכמים [ו]מכשירין:

גמ' כתבו על המחובר והאמרת רישא אין כותבין אמר רב יהודה אמר שמואל והוא ששייר מקום התורף וכן אמר ר' אלעזר א"ר אושעיא והוא ששייר מקום התורף וכן [ח]אמר רבה בר בר חנה א"ר יוחנן והוא ששייר מקום התורף ור' אלעזר היא [ט]דאמר עדי מסירה כרתי וה"ק אין כותבין טופס שמא יכתוב תורף כתבו לטופס ותלשו כתבו לתורף ונתנו לה כשר וריש לקיש אמר חתמו שנינו ורבי מאיר היא [י]דאמר עדי חתימה כרתי והכי קאמר [י]אין כותבין תורף גזירה שמא יחתום כתבו לתורף תלשו חתמו ונתנו לה כשר ° [ח]כתבו על חרס של עציץ נקוב כשר דשקיל ליה ויהיב ניהלה על עלה של עציץ נקוב אביי אמר כשר ורבא אמר [ט]פסול אביי אמר כשר דשקיל

לא אפשר למקצייה. דשייך במלות ואינו רשאי לחבל בו ואם חבל בו יוצא לחירות בראשי אברים אלמא אינו רשאי לחבל בו: **ספר.** משמע קלף: **וכתב לה מכל מקום.** מדלא כתב ונתן ספר כריתות בידה: **אי כתב בספר.** משמע יכתוב בקלף ומצית למימר דכי רבי מוכתב לה דומיא דקלף הוא דרבי: **השתא דכתיב ספר.** אין זו אלא וכתב ספירת דברי כריתות ועל כל מה דבעי לכתוב: **וכתב לה מאי עבדי ליה.** לדידהו לא איצטריך לרבות כל דבר שהרי לא קבע הכתוב דבר לכתיבתו ומונתן ספר כריתות שמעינן: **ואינה מתגרשת בכסף.** אם אמר לה הילך פרוטה והתגרשי לי בה: **אקיש יציאה להוייה.** כדכתיב ויצאה והיתה לאיש אחר[כ]: **הוייה.** קידושין שמהוה בהן עצמה לבעל: **מספר כריתות.** מדסמך כריתות לספר: **דבר הכורת.** שלא יהא בו תנאי המקשרן יחד אלא תנאי הכורת ומבדיל ביניהם: **לעולם אין זה כריתות.** שהרי כל ימיה קשורה בו: **מכרת כריתות.** דמצי למיכתב ספר כרת: **מתני' אין כותבין במחובר.** דכתיב[ל] וכתב ונתן שאינו מחוסר קציצה: **כתב על המחובר כו'.** בגמ' פריך הא אמרת אין כותבין: **נייר המחוק.** יכול לחזור ולמוחקו עד העדים ולכותבו ויעביר תנאי שהיה בו ולא מוכחא מילתא דהא עדים נמי על המחק חתומים. וכן דיפתרא אין מחק שלו ניכר ובגמ'[מ] מפרש מאי דיפתרא: **וחכמים מכשירין.** בגמ'[נ] מפרש לה: **גמ' והוא ששייר.** סיפא דקתני כשר והוא ששייר מקום התורף וכתבו לאחר תלישה: **תורף.** גליון[ס] של שטר מקום האיש והאשה והזמן: **ור' אלעזר היא.** מתני' דבעי כתיבה בתלוש דדריש וכתב דקרא[ע] אכתב הגט ולא אחתימת עדים רבי אלעזר היא דאמר חתימת הגט אינה מן התורה אלא מפני תיקון העולם הילכך וכתב דקרא אכתב הגט קאי: **חתמו שנינו.** בסיפא דמתני' תלשו חתמו ונתנו לה כשר ואע"פ שנכתב כולו במחובר דכי כתיב וכתב דקרא אחתימת עדים שהיא עיקר ור' מאיר היא: **דשקיל ליה.** לכוליה עציץ ואין כאן מחוסר קציצה ואין לחוש שמא ישבר החרס ויתן לה החתיכה והויא ליה קציצה דלא מפסיד ליה לעציץ:

דשקיל

[פ]**על** עלה של זית. דוקא עלה של זית וכיוצא בו דמתקיים כדתניא בתוספתא על עלה של זית וחרוב ולעת וכל דבר שהוא של קיימא כשר אבל עלה של כרישין ובצלים ועלה ורדים ועלה ירקות וכל דבר שאינו של קיימא פסול: **יצא** זה שמחוסר כתיבה קציצה כו'. פי' רבינו שמואל דוקא בבעלי חיים או במחובר לקרקע שעוקר דבר מגידולו חשיב מחוסר קצילה ותדע דבסמוך איפליגו אביי ורבא כשכתבו על עלה של עציץ נקוב דרבא גזר שמא יקטוס אבל כשאינו נקוב משמע אפי' יקטוס כשר וכן פירש הרב רבי שמעיה בפירושו ואם כתב גט בקלף גדול ואח"כ חתכו לפי זה כשר ומעשה היה בימי ה"ר יצחק ברבי מנחם ופסלו ונחלקו עליו גדולי הדור ובה"ג פוסל וכן ר"ת היה מחמיר מדקאמר בסמוך כתבו על חרס של עציץ נקוב כשר דשקיל ליה ויהיב לה ניהליה והא דלא פליג עלה רבא משום דליכא למיגזר שמא ישבר העציץ דאין דרך לשוברו כמו בקרן של פרה דלא גזרי' שמא יקצץ דאין דרך ליקצץ ודוקא בעלה גזרי' שמא יקטוס ולאו דוקא נקט עלה של עציץ נקוב דהוא הדין כשאינו נקוב אלא משום רבותא דאביי נקטיה דאפילו בנקוב מכשיר ועוד אור"י דמסתבר דאין האשה קונה את הגט שכתוב על עלה של עציץ נקוב במשיכת העציץ או בהגבהתו כל זמן שלא פסקה יניקת העלה כדאמרינן בסמוך מכר בעל זרעים לבעל עציץ לא קנה עד שיחזיק בזרעים אבל במשיכת העציץ לא קנה דאכתי חשיבי מחוברין בשעת משיכה והא דמכשיר אביי משום דשקיל ליה ויהיב לה היינו דהניחתו במקום שפוסקת יניקת העציץ דהשתא הוי רבותא טפי דמכשיר אביי בעציץ נקוב דלא גזרי' דיהיב לה בפסיקת היניקה אטו בלא פסיקת היניקה וקמ"ל נמי אע"פ שצריך ליתן לה בפסיקת היניקה לא חשיב בהכי מחוסר קצילה ור"י מייתי ראיה לפי' ר"ת דחשיב בפ' כסוי הדם (חולין דף פט.) עפר עיר הנדחת מחוסר תלישה קצילה ושריפה ויותר נחשב מחובר גט בקלף גדול מחיבור עפר עיר הנדחת והא דלא חשיב לקורה הנעוצה בארץ מחוסר תלישה בפ' נגמר הדין (סנהדרין דף מו:) משום דלא חשיב חיבור לקרקע כולי האי ולר"ת דוקא נחתך מקלף גדול חשיב מחוסר קצילה אבל חותך מן הגט דבר מועט כמו שעושין לייפותו לא חשיב בהכי מחוסר קצילה כדאמרי' לעיל גזייה לזמן ויהבי' ניהלה כו' בין שיטה לשיטה בין תיבה לתיבה מהו גבי והנייר שלי משמע דדבר מועט לא חשיב מחוסר קצילה: **תלמוד** לומר וכתב לה מ"מ. וא"ת ואימא וכתב כלל ספר פרט ואין בכלל אלא מה שבפרט וי"ל ונתן חזר וכלל אע"ג דלא מייתי אלא כללא קמא הכי נמי אשכחן בפ"ק דקידושין (דף כא:) מרצע אין לי אלא מרצע מנין לרבות הסול וכו' ת"ל ולקחת כל דבר הניקח ביד ולא מייתי בברייתא כללא בתרא ובסוגיא דהתם מוכח דכלל ופרט וכלל קא דריש ונתת באזנו חזר וכלל: **מה** ספר דבר שאין בו רוח חיים. לא בעי למימר מה ספר דבר הבא מג"ח כו' לאפוקי עלה וטבלא ופינקס אף ע"ג דבפ"ק דקידושין (דף יז.) גבי הענקה אמרי' דאי כתיב לאן ה"א דוקא ב"ח אין אבל גדולי קרקע לא שמא לא חשיב כל כך לד חשוב דבר הבא מג"ח כמו לד של בעלי חיים עצמו ועוד דהכל כפי מה שדומה לחכמים נקיט בכל א' ענין הראוי לו דבפ' בכל מערבין (עירובין דף כז:) נקט פירי מפרי וגידולי קרקע ובסוכה (דף יא:) מה חגיגה דבר שאינו מקבל טומאה [וגידולו מן הארץ] (ואינו אוכל): **בכתיבה** מתגרשת. תרי וכתב לה כתיב אחד דרשינן וכתב לה לשמה ומוכתב אחרינא בכתיבה מתגרשת ומלה לה ולא לה ולחברתה[צ]: **ואינה** מתגרשת בכסף. הך דרשה לרבא[ק] אבל לאביי נפקא ליה דאינה מתגרשת בכסף מסברא דיאמרו כסף מכניס כו' ומ"מ איצטריך לדידיה נמי וכתב למעוטי חליצה והתס[ר] ממעט חליצה מספר כורתה היינו דרשה דר' יוסי הגלילי ונקט לה לפי שהיא פשוטה וכן רגיל בכמה דוכתי[ש]: **שלא** תלכי לבית אביך לעולם אין זה כריתות. תימה הא אם מת אביה או אם מכר לא חשיב תו בית אביה כדתנן בהשותפין (נדרים דף מו.) קונם לביתך שאיני נכנס שדך שאיני לוקח מת או מכר לאחר מותר ויש לומר דכל יומאי חלליו קרויס בית אביו ואפילו שמת כדכתיב (בראשית לח) שבי אלמנה בית אביך גבי תמר וכבר מת אביה כדמוכחי קראי[ת]:

ורבי יוסי הגלילי מכרת כריתות כו'. קשה לרבינו תם דבפ' המגרש (לקמן פג:) קאמר על רבנן דרבי אלעזר בן עזריה דכרת כריתות לא דרשי ור' יוסי הגלילי הוא בכלל רבנן דהתם ויש לומר דלא דרשי כרת כריתות להאי דרשה דהתם ולא בעי למימר דלא דרשי כלל:

עציץ

תוספות רי"ד

ועל הקרן של פרה וכו' בשלמא יד עבד אי אפשר למקצייה אלא קרן של פרה נקצייה וליתביה (וניכתביה ניהליה) [להן אמר קרא וכתב ונתן מי שאינו מחוסר אלא כתיבה ונתינה יצא זה שמחוסר כתיבה קציצה ונתינה: ר' יוסי הגלילי אומר וכו' מ"ט דר' יוסי הגלילי דתניא ספר אין לי אלא ספר מניין לרבות כל דבר ת"ל וכתב מ"מ א"כ מה ת"ל ספר מה ספר דבר שאין בו רוח חיים ואינו אוכל אף כל שאין בו רוח חיים ואינו אוכל. פי' אותנן בידה קסמיך דה"ל כלל ופרט וכלל) ורבנן אי כתב בספר כדקאמרת השתא דכתיב ספר לספירת דברים בעלמא הוא דאתא פי' אי כתב בספר הוה משמע יכתוב בקלף ומצית למימר דכי מרבית מוכתב לה דומיא דקלף הוא דרבי השתא דכתב ספר אין זה אלא וכתב ספר כריתות ספירת דברי כריתות על כל מה דבעי לכתוב וקי"ל יחיד ורבים הלכה כרבים: **מתני'** אין כותבין במחובר לקרקע כתבו על המחובר תלשו וחתמו ונתנו לה כשר ר' יהודה פוסל עד שתהא כתיבתו וחתימתו בתלוש ר' יהודה בן בתירא אומר אין כותבין לא על הנייר המחוק ולא על הדפתרא מפני שהוא יכול להזדייף וחכמים מכשירין. פי' אין כותבין במחובר לקרקע משום דבעי' וכתב ונתן מי שאינו מחוסר אלא כתיבה ונתינה יצא מחובר שמחוסר קציצה וה"ה דילך אם כתבו במחובר פסול הוא. כתבו על המחובר וכו' ופריך והאמרת רישא אין כותבין וכו' דמשמע שהמחובר פסול והדר מכשיר ליה אמר רב יהודה אמר שמואל והוא ששייר מקום התורף וכן אמר ר' אלעזר ר' הושעיא והוא ששייר מקום התורף וכן אמר רבה בר בר חנה והוא ששייר מקום התורף ור' אלעזר היא דאמר עדי מסירה כרתי והן הן העיקר שמוסר בפניהם ולא עדי חתימה בלא עדי מסירה לא יועילו כלום שיתן לה גט חתום בלא עדי מסירה והיכא דאיכא עדי מסירה אע"ג דליכא עדי חתימה כשר שהעיקר עדי מסירה הן והכריתות נגמר עליהם וקרא וכתב לה ספר כריתות

מסורת הש"ס

א) עירובין טו: סוכה כד:, ב) קדושין ה., ג) [סוכה כד: וש"נ], ד) יומא יג. קדושין ה. וש"נ [לקמן פג.], ה) לעיל ג., ו) לעיל דף ד. ז) [עי' לקמן כג. תוס' ד"ה לא על], ח) [לקמן כג.], ט) [לעיל ט: וש"נ], י) [לקמן כג. כו. כו: קדושין מח. כתובות לד. בבא בתרא קע.], כ) דברים כד, ל) [דברים כד], מ) [לקמן כג.], נ) [שם], ס) בס"א: גליון, ע) [דברים כד], פ) [שייך לעיל במשנה יט.], צ) [לקמן פו.], ק) [קדושין ו.], ר) קדושין ה: ד"ה תוס' עירובין טו: ד"ה בכתיבה ותוס' מ"ק ח. ד"ה נפקא ותוס' מגילה כ. ותוס' סנהדרין לד: ד"ה דכתיב ותוס' זבחים קיח. ד"ה והתורה ותוס' כריתות טו. ד"ה ערות, ש) [עי' תוס' עירובין טו: ד"ה ע"מ ותוס' סוכה כד: ד"ה ע"מ],

תורה אור השלם

1. כִּי יִקַּח אִישׁ אִשָּׁה וּבְעָלָהּ וְהָיָה אִם לֹא תִמְצָא חֵן בְּעֵינָיו כִּי מָצָא בָהּ עֶרְוַת דָּבָר וְכָתַב לָהּ סֵפֶר כְּרִיתֻת וְנָתַן בְּיָדָהּ וְשִׁלְּחָהּ מִבֵּיתוֹ: דברים כד א

גליון הש"ס

גמ' מי שאינו מחוסר. כעין זה חולין דף קלה ע"א: שם ורבנן אי כתיב בספר. עי' סוטה דף טו ע"א: שם כתבו על חרס של עציץ נקוב. עי' לעיל דף ז ע"ב תוד"ה עציץ נקוב:

מוסף רש"י

ספר. וכתב לה ספר כריתות, ספר משמע קלף כדכתיב (ירמיה לו) ואני כותב על הספר בדיו, והדר קרי ליה מגילה, כדכתיב אחרי שרף המלך את המגילה (ערובין טו.). מנין לרבות כל דבר לכותבו עליו כגון לוח עץ ועלה זית (סוכה כד:). וכתב לה מכל מקום. דמצי למיכתב ונתן בידה ספר כריתות (שם). אי כתיב בספר. אי הוה כתב וכתב לה ספר כריתות בספר, כדקאמרת. דהשתא קלף הוא (שם). השתא דכתיב ספר. אין זה קלף ואין הכתוב מדבר שיהא נכתב עליו, אלא דברי הגט קרוי ספר, ספירת דברים, כריתות דברים שיהו כורתין ומפרידין ביניהם (שם) והכי משמע וכתב לה דברי כריתות, אבל לא קבע לו מקום לכותבו, וממילא משמע בכל מקום שירצה יכתבנו (ערובין טו.). ורבנן האי וכתב מאי עבדי ליה. כיון דספר לאו קלף הוא, הלא וכתב לא לא אצטריך לרבות כל דבר, דמהיכא תיתי לך דליבעי לכתיבתו דלאצטריך לאשמעינן שכל דבר כשר לך (סוכה כד:) ולמה ליה למכתב וכתב לרבות כל דבר, לכתוב ונתן לה ספר כריתות (ערובין טו.). ואינה מתגרשת בכסף. ליתן לה כסף לשם גירושין ולומר הרי את מגורשת בו כדרך שנתן בקדושין ולומר הרי את מקודשת לי (סוכה כד: וכעי"ז ערובין שם). אקיש יציאה להוייה. ויצאה מביתו והלכה והיתה לאיש אחר (שם) היינו קדושין (ערובין טו:).

המשך בעמוד הבא.

א) אולי צ"ל דהו"ל כלל ופרט וכלל ורבנן וכו'. ועי' בתוס' ד"ה תלמוד לומר:

דשקיל ליה ויהיב ליה ניהלה רבא אמר פסול גזרה שמא יקטום: אעציץ של אחד וזרעים של אחר מכר בעל עציץ לבעל זרעים כיון שמשך קנה במכר בעל זרעים לבעל עציץ לא קנה עד שיחזיק בזרעים געציץ וזרעים של אחד ומכרן לאחר החזיק בזרעים קנה עציץ וזו היא ששנינו דנכסים השאין להם אחריות נקנין עם נכסים שיש להם אחריות בכסף ובשטר ובחזקה החזיק בעציץ אף עציץ לא קנה עד שיחזיק בזרעים נקבו בארץ ונופו בחוצה לארץ אביי אמר בתר נקבו אזלינן רבא אמר בתר ונופו אזלינן בדאשרוש כ"ע לא פליגי כי פליגי זבדלא אשרוש ובדאשרוש לא פליגי והתנן חשתי גנות זו על גב זו וירק בינתים ר"מ אומר של עליון ר' יהודה אומר של תחתון התם כדקתני טעמא א"ר מאיר מה אם ירצה עליון ליטול את עפרו אין כאן ירק אמר רבי יהודה מה אם ירצה התחתון למלאות את גנתו עפר אין כאן ירק ואכתי בדאשרוש לא פליגי והא תניא טאילן מקצתו בארץ ומקצתו בחוצה לארץ טבל וחולין מעורבין זה בזה דברי רבי ירשב"ג אומר הגדל בחיוב חייב והגדל בפטור פטור מאי לאו מקצת נופו בארץ ומקצת נופו בחוצה לארץ לא כמקצת שרשין בארץ ומקצת שרשין בחוצה לארץ ומאי טעמא דרשב"ג דמפסיק צונמא מאי טעמא דרבי דהדרי ערבי במאי קמיפלגי מר סבר אוירא מבלבל ומ"ס האי לחודיה קאי והאי לחודיה קאי: ר' יהודה בן בתירא אומר כו': א"ר חייא בר אסי משמיה דעולא לג' עורות הן ממצה חיפה ודיפתרא מצה כמשמעו דלא מליח ודלא קמיח ודלא אפיץ למאי הלכתא להוצאת שבת וכמה שיעורו כדקתני רב שמואל בר יהודה כדי לצור משקל קטנה וכמה אמר אביי כי ריבעא דריבעא דפומבדיתא חיפה דמליח ולא קמיח ולא אפיץ למאי הילכתא להוצאת שבת וכמה שיעורו כדתנן נעור כדי לעשות קמיע דיפתרא דמליח וקמיח ולא אפיץ למאי הילכתא להוצאת שבת וכמה שיעורו כדי לכתוב עליו את הגט: וחכמים מכשירין: ימאן חכמים אמר סרבי אלעזר ר'

רש"י

דשקיל ליה. לעלין ויהיב ניהלה: **שמא יקטום.** העלה והוא קלילה מן המחובר: **עד שיחזיק בזרעים.** עציץ הוי תלוש ומיקני במשיכה זרעים הוו מחוברין ודינן כקרקע ונקנים בכסף בשטר ובחזקה. ועד שיחזיק כגון דניכש או עידר דהויא חזקה ובלא יהיב מעות קמיירי דאי יהיב זוזי מיקנו בכסף: **החזיק בעציץ.** ולא משכו לקנות אלא עשה בו שום מלאכה במקומו: **אף עציץ לא קנה.** דמטלטלין לא מיקנו בחזקה: **נקבו בארץ ונופו בחולה לארץ.** שהיה מונח על הגבול ונוף הזרעים נוטה חוץ לגבול: **בתר נקבו אזלינן.** שמשם הוא יונק וחייב במעשר: **בתר נופו אזלינן.** ופטור מן המעשר מן התורה בחולה לארץ: **בדאשרוש.** חוץ לנקב בתוך קרקע ארץ ישראל: **כולי עלמא לא פליגי.** דלא אזלי' אלא בתר נוף הואיל וממובר ממש בארץ: **ובדאשרוש לא פליגי.** ליכא למאן דאזיל בתר נוף: **שתי גנות זו על גב זו.** וזו אצל זו וקרקעית האחת גבוהה מחברתה וגידור שלה זקוף והירק בינתים בגידור הגבוהה דעכשיו הוא נשרש בקרקעו של עליון ונופו באוירו של תחתון: **של תחתון.** אזלינן בתר נוף: **כדקתני טעמא.** שאם ירצה תחתון למלאות גנתו כו' הואיל ובידו למחות וגורס לירק הזה זוכה בו ולאו משום הטיית נוף: **טבל וחולין מעורבין זה בזה.** אין לך פירי באילן הזה שאין מקצתו מן הארץ שהוא טבל ומקצתו מחולה לארץ שהוא חולין לפי שהיניקה מתערבת. ונפקא מינה שאין מעשרין מטבל ודאי עליו דהוי מן החיוב על הפטור ולא ממנו על טבל ודאי: **הגדל בחיוב.** מה שבתוך ארץ ישראל: **מקלת נופו כו'.** ואע"פ שכל שרשיו בארץ או בחו"ל אלמא אזלינן בתר נוף: **מ"ט דרבן שמעון.** מהו הגדל בחיוב חייב והלא היניקה של שרשין מעלה שרף בכל הפרי ושורשי עבר זה מעלים שרף לפרי שבעבר זה: **דמפסיק צונמא.** שן סלע מבדיל באמצע השרשים ומפסיקין עד הגזע הלכך לרבן שמעון לא ינקי מהדדי: **דהדרי ערבי.** שהעץ מן הגזע ולמעלה שלם: **מר סבר אוירא מבלבל.** אע"פ שכל מה שיש מן השרשין בקרקע הוי מובדל הואיל וכשיצא לאויר הוא מעורב ומבלבל ויינקי מהדדי: **ומ"ס.** אוירא לא מבלבל הואיל ובתוך הקרקע מובדל בסלע שאינו מלמיח. ומיהו היכא דכל שרשיו בא"י ליכא מאן דאזיל בתר נוף: **שלש עורות הן.** חלוקין בשמותיהן ובשיעוריהן: **כמשמעו.** כמלה זו שלא נתקנה בחימוץ כדת הלחם: **קמיח.** מעובד בקמח: **למאי הלכתא.** שיעוריהן חלוקין: **משקולת.** של עופרת עשויה להיות פוחתת ומחפין אותה בעור שלא תהא נשופת ופוחתת: **רבעא דרבעא.** משקל קטן שלהן היה: **חיפה.** מתוקן קלת וראוי לחפות בו קמיעין: **לכתוב עליו את הגט.** כרבנן דמכשרי. ומיהו קלף גמור דמליח וקמיח ואפיץ לא שמיה עור משום הכי לא מני בהדייהו ושיעוריה תנן בהמוציא יין (שבת דף עט:) קלף כדי לכתוב בו פרשה קטנה שבתפילין אבל דיפתרא אינו כשר לתפילין הילכך שיעורו בגט: **מאן חכמים.** כלומר מאן נינהו ומאי טעמייהו דמכשרי: ר'

תוספות

עציץ של אחד וזרעים של אחר. ה"ה דהוה מצי לאשמועי' הכל בעציץ וזרעים של אחד אלא לרבותא נקט הכי דאע"ג דבעל עציץ קונה זרעים לא קנה אע"פ שהם בתוך העציץ שלו: **החזיק** בזרעים קנה עציץ. צריך עיון אם צריך לומר אגב וקני כמו בעלמא כדאמרי' בפ"ק דקידושין (דף כו.) או שמא הכא לא צריך דכיון דצריך עציץ לזרעים בטל אגב זרעים וכן גבי שטר כיון שהחזיק בקרקע נקנה השטר בכל מקום שהוא ושמא התם לא בעינן אגב משום דשטר אפסרא דארעא הוא:

בתר נקבו אזלינן. ° למאן דאמר בהעור והרוטב (חולין קכח.) (א) בדלעת הנטוע בעציץ שאינו נקוב ויצאה חוץ לעציץ הטמא בטומאתו והטהור בטהרתו ה"ה אם עציץ בחולה לארץ ונופו נוטה לארץ דמהני יניקת הנוף לענין נוף גופיה וחייב במעשר מכל מקום לא חשיבא יניקת הנוף כיניקת שורש דהא לא מטהרה יניקת הנוף מה שבתוך העציץ והכא מחייב נוף מחמת יניקת העיקר: **ובדאשרוש** לא פליגי והתנן שתי גנות כו'. קס"ד דהא דקתני סיפא א"ר מאיר ומה אם ירצה העליון כו' שאין זה עיקר הטעם מדקתני נמי התם א"ר מאיר מאחר ששניהן יכולין למחות זה על זה רואין מהיכן ירק זה חי משמע דבסברא פליגי אי זה מהן עיקר ואמרי' נמי התם בגמרא בפ' הבית והעלייה (ב"מ דף קיח:) ואזדו לטעמייהו אילן היוצא מן הגזע כו' ותנן נמי גבי ערלה כי האי גוונא ותימה דלא מייתי הכא מערלה: **לא** על נייר מחוק. שהכתב על הנייר שאינו מחוק ועדיו על המחק אבל שניהם על המחק כשר כדאמרי' בריש גט פשוט (ב"ב קסד.) דאינו דומה נמחק פעם אחת לנמחק שתי פעמים: **שלש** עורות הן. פי' בקונטרס דקלף גמור לא חשיב בהדייהו דלא שמיה עור ועוד אומר ר"י דלא מני בהדייהו קלף משום דבהדיא תנן ששיעורו כדי לכתוב פרשה קטנה שבתפילין ואף על גב דשיעור חיפה דהוי כדי לעשות קמיע שנוי במשנה מ"מ לא הזכיר חיפה בהדיא במתני': **כדי** לכתוב עליו את הגט. היינו כרבנן דמכשרי אדיפתרא ולהכי מייתי לה הכא ואלו השיעורין אינן לפי חשיבות העור דיש שהוא חשוב ושיעורו גדול מן הגרוע ממנו אלא כל א' שיעורו במה שרגילין לעשות ממנו: **מאן** חכמים ר' אלעזר. פי' בקונטרס דאמר עדי מסירה עיקר והבאה להנשא צריכה להביא עדי מסירה ודוקא הכא על דבר שיכול להזדייף אומר ר"י דצריכה עדי מסירה בשעה שבאת להנשא אבל בגיטין הכתובים בדבר שאינו יכול להזדייף יכולה להנשא ע"י עדי חתימה ואפילו לר' אלעזר כדתנן בפ' בתרא (לקמן פו.) ומייתי ליה בריש מכילתין שאין העדים חותמין על הגט אלא מפני תיקון העולם אבל מה שפי' בקונטרס דלר' מאיר אשה הבאה לינשא בגט הכתוב על דבר שיכול להזדייף אינה צריכה עדי מסירה ועדים החתומים בו אינה מביאה לפנינו אם יש מכירין חתימתן ואי הוה ביה תנאה וזייפתיה ליכא דידע משמע דאי הוי סהדי קמן הוה כשר ואי אפשר לומר כן דלר' מאיר בעינן שיהא מוכח מתוכו כדמשמע בריש כל הגט (לקמן כד:) ובדבר שיכול להזדייף אין מוכיח מתוכו כלום: אבל

מסורת הש"ס

א) קידושין כו. וסס נסמן, ב) ב"מ קיח:, ג) ב"ב מ:, ד) גז"ש נדרים נט:, ה) שבת עט. ע"ש, ו) [שם עח:], ז) [עירובין פג. ושם נסמן], ח) [עי' פרש"י לקמן לא: ד"ה ר"א].

גליון הש"ס

תוס' ד"ה בתר נקבו אזלינן למ"ד. עי' תשובת דברי ריבות סי' כב:

תוספות רי"ד

שמא יחתום כתבו לתורף תלשו חתמו ונתנו לה כשר. פי' ר"מ סבר עידי חתימה כרתי הם הם העיקר וגט שיש עדים חתומים בו אע"פ שנתנו בינו לבינה כשר ונשאת בו אחרי שהגט יוצא חתום מתחת ידה ומקויים בחותמיו ולא בעי' עידי מסירה והאי וכתב לה על חתימת עדים קאי שהיא העיקר והלכך אם כתבו כולו ואפילו התורף במחובר ותלשו וחתמו ונתנו לה כשר ור' יהודה פוסל דבעי' כתיבת הגט וגם חתימתו בכשרות כדאמרן בשמעתא קמייתא בפ"ק דמסכתין מאן האי תנא דבעי כתיבה וחתימה לשמה ר' יהודה הוא וקי"ל הלכה כרבי אלעזר בגיטין וכדאמרינן לקמן הלכה כרבי אלעזר. כתבו על חרס של עציץ נקוב [כשר] דשקיל ליה ויהיב ליה ניהלה. על עלה של עציץ נקוב אביי אמר כשר דשקיל ליה ויהיב ליה ניהלה:

ורבא אמר פסול גזירה שמא יקטום ודוקא בעציץ נקוב דחשיב כמחובר פסלי קטימה והמורה כתב א) כתבו על החרס עד דיהיב לכולו עציץ ואין לחוש שמא ישבר החרס ויתן לה החתיכה והויא ליה קציצה דלא מפסיד ליה לעציץ ואינו נ"ל שאפי' אם ישבר החרס כשר שאפי' שהוא נקוב הזרעים חשובים מחוברים ולא גוף העציץ ולא חשיבא קציצה אלא כשיקצץ מן המחובר ולא מן התלוש דאם איתא אמאי נקט עציץ נקוב אפילו כשאינו נקוב נמי יפסול רבא אלא לאו ש"מ לא פסלה קטימה אלא במחובר ולא בתלוש והאי דקאמר גבי עציץ דשקיל ליה ויהיב ליה ניהלה לאו למימרא דלא מיתכשר אלא בהכי דאפילו אם ישברנו נמי כשר ולהכי נקט האי לישנא כלומר דלא מיחסר מידי דשקיל ליה אי נמי איידי דאמר אביי גבי עלה נקט האי לישנא נמי גבי חרס ואם כתב הגט בראש המגילה ואח"כ חתכו והפסיקו ממנה כשר וכ"כ גם ר"ח ז"ל ודייקי' מינה מדגזרינן בעלה של עציץ נקוב ש"מ בנייר כי האי גוונא אפילו קצץ כשר אבל בעל ה"ג כתב מאן דכתיב גיטא ליפסוק מגילתא שיעור גט והדר ליכתביה ואי כתב מקמיה דליפסוק מגילתא ופסיק ליה בתר דכתב גיטא (מינה) מיפסל גיטא דכתיב ונתן מה שאינו וכו' ואינו נ"ל דהא לא פסק במתני' אלא מחובר לקרקע ובעלי חיים אבל מחובר בתלוש לא: רבי יהודה בן בתירא אומר וכו' פי' המורה מפני שיכול לחזור ולמחוק עד העדים ולכותבו ויעביר תנאי שהיה בו ולא מוכחא מילתא דהא עדים נמי על המחק חתומים ואינו נ"ל מדאמרי' בגט פשוט אמר רב שטר הבא הוא ועידיו על המחק כשר וא"ת מוחק וחוזר וכותב אינו דומה מי שנמחק פעם אחד למי שנמחק שני פעמים ואינו פוסל שם אלא שטר הבא על המחק ועידיו על הנייר דמחיק ליה לשטרא וכתיב מאי דבעי והכי נמי דפסיל נייר מחוק לא פסיל ליה אלא גט הבא על המחק ועידיו על הנייר: ג' עורות הן מצה וחיפה ודפתרא מצה כמשמעו דלא מליח ולא קמיח ולא עפיץ וחיפה דמליח ולא קמיח ולא עפיץ דפתרא דמליח וקמיח ולא עפיץ ומתוך כך אין המחק ניכר בו והקלפים שלנו המעובדים בסיד כך הם כמו המעופצים שבבבל לא היו רגילים אלא בעפץ וכך הוא הסיד לנו כמו העפץ להן ואינו יכול להזדייף: וחכמים מכשירין מאן חכמים

א) נראה דצ"ל והמורה כתב בכתב על החרס דכשר משום דשקיל ויהיב לה לכולי עציץ ואין לחוש וכו'.

עין משפט נר מצוה

עד א מיי' פ"ג מהלכות מכירה הל' טו סמג עשין פב טוש"ע ח"מ סימן רב סעיף י:
עה ב מיי' שם טוש"ע שם סעיף יא:
עו ג מיי' שם הל' טו טוש"ע שם סעיף יב:
עז ד מיי' שם טוש"ע שם סעי' א:
עח ה מיי' שם טוש"ע שם סעי' יב:
עט ו ז מיי' פ"א מהל' תרומות הלכה כה:
פ ח ט מיי' שם הל' כד:
פא י מיי' פי"ח מהל' שבת הלכה יד:

הגהות הב"ח

(א) תוס' ד"ה בתר וכו' בהעור והרוטב בקישות הנטועה:

מוסף רש"י

שייך לעמוד קודם. **מה הוייה בכסף.** כשהויה עלמה לאיש אפשר בכסף, כדנפקא לן בקידושין (ג.) קיחה קיחה משדה עפרון (סוכה כד:). **דבר הכורת בינו לבינה.** שלא יטיל תנאי בגט שיקשרם יחד אלא דברי הבדלה יהו (ערובין טו:) שתהא ספירת דברים כורתת ביניהם ולא יהא תנאי האוגדם יחד (סוכה כד:). **לעולם אין זה כריתות.** שכל ימיה היא נאגדת בו לקיים תנאי זה מחמתו (קדושין ה.) דהא כל ימיה קשורה בו שמחמתו היא נמנעת מלשתות יין ותנאי זה תלוי והולך לעולם ואין זה הבדלה (ערובין טו:) או שמחמתו לריכה לעמוד שלא יליך (סוכה כד:). **עד שלשים יום הרי זה כריתות.** אפילו מיד דהיא תקיים תנאו ותלך, שאפשר דברים הללו לבא לידי הבדלה (קדושין ה.) שהרי דברי הבדלה הן לסוף שלשים יום ומותרת מיד לאיש אחר (ערובין טו: וכעי"ז סוכה כד.). **מכרת כריתות.** דהוה מלי למכתב ספר כרת, דמשמע ספר כורתה, והך דרשא אחריתי מייתורא דליבא (קדושין ה.).

ע"ב שייך לעמוד קודם. **נכסים שאין להם אחריות נקנין עם נכסים שיש להם אחריות.** אם מכר מטלטלין עם קרקע, כיון שקנה לוקח את הקרקע באחד משלשה קניים, נקנים מטלטלין עמה (קדושין כו.) בדבר שהוא קנין לקרקע ואינו קנין למטלטלין (ב"מ מז.). **בכסף ובשטר ובחזקה.** שהמטלטלין אין נקנין אלא במשיכה וקרקע נקנה בכסף ואם מכר לו קרקע ומטלטלין יחד, כיון שנתן דמי הקרקע או מסר לו שטר מכירת קרקע או החזיק בקרקע מדעת מוכר נקנו המטלטלין בלא משיכה (ב"ב כז:). **שתי גנות זו על גב זו.** סמוכות זו לזו, האחת קרקעיתה גבוה ושאלה קרקעיתה נמוך, והירק **בינתים.** בזקיפת הגובה שזו גבוהה מזו, יש שומים או בללים (ב"מ קיח:). **של עליון.** שהרי עפרו הוא ומשלו הוא יונק (שם). **של תחתון.** שעל אוירו הוא מונח (שם). **למלאות את גנתו עפר.** מכוה קרקעו לעליונה (שם). **טבל וחולין מעורבין זה בזה.** שאין סומכין על הברירה לחלקו לתלאים ולומר שגדל הארץ חייבין ושגדל החוץ פטורין (ב"ב כז:). **דמפסיק צונמא.** באמצע שרשים שאין שני גדדין יכולין לינק זה מזה (שם). **דהדרי ערבי.** האילן נעשה אחד למעלה בעביי (שם). **אוירא מבלבל.** אע"פ שבתוך הקרקע הם כשני אילנות, הואיל ולמעלה באויר העולם נעשה אחד, מתערבין יונקותיו (שם). **מצה כמשמעו.** שאין לה שום תיקון (שבת עט.). **קמיח.** משהין אותו בקמח ומים (שם). **עפיץ.** מתקנין אותו בשחיקת עפלים כמו שעושין כאן בשחיקת קליפת ארז שקורין טנא (שם). **כי ריבעא דריבעא דפומבדיתא.** רובע ליטרא של פומבדיתא, דרך הסוחרים לצור משקולת של עופרת כדי שלא תפחת, לפי שהמתכת נשחקת תמיד ונפחת מאליו (שם). **קמיע.** בגיר שיעוריה מכדי לצור משקולת (שם). **כדי לכתוב עליו את הגט.** ותנן (לקמן פה.) גופו של גט הרי את מותרת לכל אדם ושמו ושמה והעדים והזמן, ושיעור זה קטן מכולן (שם).